

РЕШЕНИЕ

№ 3438

гр. София, 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 07.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **933** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 2798 от 27.01.2020 г. подадена от И. П. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адвокат А. С. Ч., срещу Решение № 1040-21-770 от 31.12.2019 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № 212-00-5102-2/30.07.2019 г. на ръководител на осигуряването при безработица, с което на основание чл. 54 ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ е отменено разпореждане № 212-00- 5102-1/17.10.2018 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО и разпореждане № 212-00-5102-3 от 30.07.2019 г., с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

С жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТП на НОИ, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Конкретно се навеждат твърдения, че административният орган може да приложи разпоредбата на чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО, но тъй като няма процесуални разпоредби в КСО, които определят как протича това производство, следва субсидиарно да се приложат процесуалните разпоредби по АПК, определящи процесуалните права и задължения на участващите в административното производство по издаване на индивидуален административен акт лица. Твърди се, че производството по отмяна е

проведено извън законово установените срокове по чл. 102, ал.2 от АПК и в него не е участвало заинтересованото лице, в резултат на което е налице нарушение на разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от АПК и чл. 8 от АПК. Излагат се аргументи, че при прилагане и тълкуване на материалноправната разпоредба на чл.54а от КСО, следва да се има предвид, че правото на обезщетение е налице независимо дали са платени или не дължимите осигурителни вноски и имат най - малко 18 месеца осигуряване, преди подаване на заявлението за безработица. Изтъква се също, че издаденото разпореждане е неправилно и необосновано, като в него липсват индивидуализация на издаващият орган на разпореждане № 214-00-5102-1/17.10.2018г. и протокол, с който е приключила проверката на И. Т. Е., като не е посочена дата на заличаване на осигурителните данни и административен акт, с който те са заличени. Застъпва се становище, че когато производството е свързано със заличаване на данни от информационната база данни на НОИ и НАП се засягат права и интереси на граждани, поради което това производство може да протече само и единствено с участие на тези граждани. Твърди се, че не може да се издаде индивидуален административен акт за отказ от предоставяне на обезщетение, тъй като административното производство е започнало с подаване на заявление за предоставяне на обезщетение за безработица, има издадено разпореждане № 214-00-5102-1/17.10.2018 г. и е предоставено месечно обезщетение. Прави се искане за отмяна на Решение № 1040-21-770 от 31.12.2019 г. на директора ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане № 212-00-5102-2/30.07.2019 г. и разпореждане № 212-00-5102-3 от 30.07.2019 г. на ръководител на осигуряването при безработица, алтернативно се навеждат твърдения за нищожност на обжалваното решение.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, представлява се от адвокат Ч., който поддържа жалбата и претендира разноски, за което предоставя списък. Прави възражение, че от ответника не е представен списък на разноските, направени по делото, поради което същите не следва да се присъждат.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. Б., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и направените по делото разноски, представляващи депозит за вещо лице. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.10.2018 г. от И. П. е подадено заявление до НОИ с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Към него е приложена заповед № 024/05.10.2018 г., издадена от осигурител И. Т. Е. за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 05.10.2018 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от Кодекса на труда /КТ/.

Предвид представените от И. П. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 212-00-5102-1 от 17.10.2018 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 05.10.2018 г. до 04.02.2019 г. в размер на 41,35 лв. дневно.

При осъществен последващ контрол относно изплатени парични обезщетения от Държавно обществено осигуряване (ДОО) на лица, за които са подавани данни по чл.

5, ал. 4 от КСО от И. Т. Е. са установени факти и обстоятелства, които са обосновали служебно заличаване на подадените от този осигурител данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за И. П. за периода от 23.08.2018 г. до 04.10.2018 г., включително.

Със задължителни предписания № ЗД-1-21-00488018/14.11.2018 г. до осигурителя И. Т. Е. на адреса, вписан в Търговския регистър, като седалище и адрес на управление е изискано предоставяне на изискуемите документи за извършване на назначената проверка в ТП на НОИ-С. град по разходите на ДОО. Задължителните предписания не са връчени на управителя на дружеството (Г. И. Ч.), в това число и със съдействието на СДВР, тъй като на адреса, вписан в ТР като седалище на И. Т. Е. не са открити представители на дружеството. От представеното по делото писмо от СДВР се установява, че е извършена проверка на адреса на Г. И. Ч., но е установено, че лицето не живее на този адрес от около година, като след проверка в информационните масиви на МВР е констатирано, че няма друг известен адрес.

От уведомително писмо вх. № 4023-21-428#7/31.01.2019 г. на ТД на НАП - С. се установява, че има данни за подавана годишна декларация от И. Т. Е. по чл. 92 от ЗКПО от дружеството за финансовата 2016 г. с деклариран приходи и разходи и деклариран отрицателен финансов резултат (счетоводна загуба), за 2017 г. няма подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО. Декларации образец № 1 и образец № 6 относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път, с КЕП, от името на управителя на дружеството Г. И. Ч..

Назначената в ТП на НОИ-С. град проверка по разходите на ДОО на И. Т. Е. е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00545758/01.04.2019 г. от контролен орган. От същия е видно че, по данни от Търговския регистър И. Т. Е. се представлява и управлява от Г. И. Ч., считано от 18.10.2017 г. Предвид установени при извършените проверки от НАП и НОИ факти и обстоятелства от административния орган е направено заключение, че от м. август 2017 г. до м. ноември 2018 г. И. Т. Е. не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през съответния период, които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

Предвид резултата от извършените проверки на И. Т. Е. и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респективно трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи са приели, че те не са били осигурени лица.

С оглед установеното, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, на подадените от дружество И. Т. Е. данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 2017 г. до 2018 г.

От ИА „Главна инспекция по труда“ - Дирекция „Инспекция по труда“ С. служебно са заличени и подадените от И. Т. Е. уведомления за сключени трудови договори.

Предвид изложеното, за И. П. са заличени подадените от И. Т. Е. данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход за периода от 23.08.2018 г. до 04.10.2018 г., вкл., послужили при преценка на правото и определяне на размера на

ПОБ към първоначално издаденото разпореждане № 212-00-5102-1 от 17.10.2018 г. В резултат на служебното заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход е направена преценка, че по отношение на И. П. е приложима нормата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО за преразглеждане на влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ. Доколкото тези данни имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, от длъжностното лице по осигуряването за безработица, което действа при условията на обвързана компетентност, е постановено разпореждане № 212-00-5102-2 от 30.07.2019 г., с което е отменено разпореждане № 212-00-5102-1 от 17.10.2018 г. за отпускане на ПОБ. Същото е мотивирано с факта, че са представени нови документи, във връзка с изплатени обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, от които се установява, че И. Т. Е. не извършва търговска дейност, поради което всички данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, за лицата по трудови правоотношения, подадени от дружеството за периода от 2017 г. до края на 2018 г., са заличени. В разпореждането е посочено, че И. П. П. е представил заповед № 024/05.10.2018 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 05.10.2018 г., но данните, подадени по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 23.08.2018 г. до 04.10.2018 г. вкл. са заличени. Във връзка с това е прието, че И. П. П. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО.

С разпореждане № 212-00-5102-3 от 30.07.2019 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО на И. П. по подадено от него на 09.10.2018 г. заявление с данни за последно правоотношение с И. Т. Е.. Изложени са мотиви, че съгласно данните в информационната система на НОИ и установените при проверка в осигурителя факти и обстоятелства, за лицето не е възникнало задължение за осигуряване при посочения осигурител, т.е то не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1. ат. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО. Посочено е, че И. Т. Е. не извършва търговска дейност, поради което всички данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, за лицата по трудови правоотношения, подадени от дружеството за периода от 2017 г. до края на 2018 г., са заличени.

С разпореждане № 212-00-5102-4 от 31.07.2019 г., е разпоредено лицето да възстанови неоснователно получено ПОБ за периода от 05.10.2018 г. до 04.02.2019 г. в размер на 3432,05 лв. главница и 202,33 лв. лв. дължима лихва.

При обжалването им по административен ред на процесните разпореждане № 212-00-5102-2/30.07.2019 г. и разпореждане № 212-00-5102-3 от 30.07.2019 г. на ръководител на осигуряването при безработица, жалбата е са оставена без уважение с Решение № 1040-21-770 от 31.12.2019 г. на директора ТП на НОИ - С. – град. Разпореждане № 212-00-5102-4 от 31.07.2019 г. е отменено и върнато на ръководителя на осигуряването за безработица за ново произнасяне. В решението са разгледани всички наведени от страна на жалбоподателя възражения, като са изложени подробни мотиви по всяко от тях.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение № 1040-21-770 от 31.12.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и

интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решение № 1040-21-770 от 31.12.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, което се установява от представените по делото Заповед № 1016-40-1027/30.07.2019 г. и Заповед № 34305/16.12.2019 г. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания също са издадени от компетентен орган – Ръководител на осигуряването за безработица, съгласно Заповед № 1015-21-76/19.02.2019 г., според която изпълнението на функции на административни органи по чл. 54ж ал. 1 и ал. 3 и по чл. 54ж ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО са възложени на Л. П. – главен експерт по осигуряването. С цитираната заповед е възложено на изброените в нея служители да издават и подписват разпореждания за отпускане, изменение, отказване, спиране, прекратяване, възобновяване на парични обезщетения за безработица по реда на КСО. Процесните разпореждания са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и поред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица. При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

В случая не се касае за възобновяване на производството по общия ред на чл. 99 и сл. от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, а за специалното производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 от КСО за преразглеждане на административен акт, когато паричното обезщетение за безработица е неправилно

отпуснато, поради което са неоснователни възраженията в жалбата за нарушение на правилата на АПК и нищожност, поради липса на компетентност на органа.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице” следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС.

Доказателствената тежест за установяване на реално положения труд е на самото лице (в този смисъл Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г.).

В настоящия случай за доказване на това обстоятелство от страна на жалбоподателя са представени единствено Заповед № 024/05.10.2018 г. за прекратяване на трудов договор и трудова книжка. В случая цитираният в заповедта за прекратяване трудов договор не е приобщен. В този смисъл не се установяват основни параметри на трудовото правоотношение – длъжност, размер на възнаграждението, не е представена длъжностна характеристика за длъжността „организатор дейности“, от която да бъде установено какви са били основните задължения, и предвид съдържанието на попълнената от жалбоподателя декларация (л.39). Не се установява и какви са били изискванията за заемане на посочената длъжност, доколкото от същата декларация е видно, че И. П. е посочил, че естеството на извършваната от него дейност е „организиране и реализация на туристически екскурзии в страната“. Липсват и доказателства за изплатено трудово възнаграждение за периода на действие на трудовия договор.

По отношение на представената пред настоящата съдебна инстанция трудова книжка, в която е вписано, че жалбоподателят е полагал труд на длъжност „организатор дейности” за периода 23.08.2018 г. – 05.10.2018 г. при работодателя И. Т. Е., следва да се посочи, че назначената от съда по искане на ответника съдебно – графологична експертиза безспорно доказва, че подписите в трудовата книжка и в заповедта за прекратяване на трудовия договор не са на лицето Г. И. Ч. – управител, съгласно ТР на И. Т. Е.. В този смисъл съдът приема, че не са налице доказателства, от които да може да се

направи извод, че И. П. е полагал труд в полза на посочения осигурител. В случая и от извършените проверки от НОИ, НАП и ГИТ на осигурителя И. Т. Е., се установява липса на факти и доказателства за упражняване на трудова дейност в посочения период. Издадените от органите на НОИ, НАП и ГИТ документи са официални такива и същите съгласно чл. 179 от ГПК имат обвързваща съда материална доказателствена сила.

Предвид установеното при извършените проверки, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че И. Т. Е. през 2018 г. не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето, посочено в издадените задължителни предписания, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в НОИ. В тази връзка се налага обоснованият извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл.10, ал.1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО. В случая проверките по разходите на ДОО на търговското дружество е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в РОЛ, включително и за И. П. и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Предвид гореизложеното и след като реално не е осъществена трудова дейност от жалбоподателя, не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. И. П. не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и §. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не е налице една от предпоставките за възникване на правото на парично обезщетение. При това положение същият няма право на обезщетение, каквото не оспорва, че е получил.

В обобщение на гореизложеното следва да се посочи, че в хода на съдебното производство жалбоподателят не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от него трудова дейност при осигурител И. Т. Е., въпреки дадените му указания в определението за насрочване. Същият не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявал трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми.

Предвид наведените в жалбата и поддържани в хода на съдебното производство възражения за нарушени права, свързани с неучастието на

жалбоподателя в административно производство, по което се явявало заинтересовано лице, следва да се има предвид, че производството по установяване на юридическите факти от значение за осигурителното правоотношение между осигурител и НОИ се развива между тези две страни. В това производство няма място за участие на евентуално осигурени лица или с претенции за осигурени от този осигурител. Жалбоподателят или черпещите осигурителни права лица на собствено основание от възникване на осигурително правоотношение следва да установяват и доказват с всички правно допустими способности, юридическите факти, от които черпят своите осигурителни права. В настоящия случай няма пречка страната, претендираща възникване на осигурително правоотношение в своя полза да доказва съществуването на такова правоотношение в съдебната фаза, в случая, че е била упражнявана трудова дейност в спорния период, което е от значение за правото на отпускане на парично обезщетение за безработица. Контролните органи на НОИ имат правомощията да извършват проверки на осигурителите във връзка с техните задължения за осигуряване на информация и заплащане на осигурителните вноски, но това не включва участието на други лица, тъй като не е налице пряко и непосредствено засягане на права и законни интереси на други лица извън отношенията осигурител- НОИ. Участието на жалбоподателя в отношенията между осигурителя и НОИ, още по малко в служебните контролни проверки не намират опора в закона. Констатациите на органа се основават на други производства и актове, в които жалбоподателят няма възможност да участва. За него е налице възможността да установи собствените си права в съдебното производство. Участието като страна в административен процес е свързано и се основава на засягане на права и интереси-чл. 15 АПК и административните актове да засягат непосредствено такива права и интереси чл. 21, ал. 1 АПК. В административното и съдебно производство защитата на жалбоподателя не се основава на доводи за упражнявана трудова дейност и доказателствени искания, за установяване на факта, че е била извършвана, които са фактическите и правни основания за валидно възникване на осигурително правоотношение.

В този смисъл съдът приема за неоснователно и искането наведено от процесуалния представител на жалбоподателя в о.з на 21.10.2020 г. на основание 171, ал. 1 от АПК, вр. чл. 17 от ГПК да бъде направено произнасяне по отношение на законосъобразността на задължителните предписания № ЗД-1-21-00549953/09.04.2019 г. на ТД на НОИ С.. Страни в административното производство по издаване на задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО за спазване на разпоредбите на ДОО са контролният орган и осигурителят и само осигурителят е адресат на издадените от контролният орган задължителни предписания (в този смисъл Решение № 10036/22.07.2020 г. по адм. д. № 14293/2019 г. на ВАС).

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, такива следва да се присъдят. Същите са доказани по делото, доколкото юрисконсултско възнаграждение се дължи на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а по отношение на назначената по делото съдебно-графологична експертиза е налице платежно нареждане за внесен от ответника депозит в размер на 150 лв. /л.122/. Предвид правната и фактическа сложност на делото съдът намира, че жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П. П. срещу Решение № 1040-21-770 от 31.12.2019 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което са потвърдени Разпореждане № 212-00-5102-2/30.07.2019 г. и Разпореждане № 212-00-5102-3 от 30.07.2019 г. на ръководител на осигуряването при безработица.

ОСЪЖДА И. П. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на НОИ-С. град разноски по делото в общ размер 300 /триста/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване.

Съдия: